

Chương 11

TRUNG NGUYÊN NHẤT ĐIỂM HỒNG

Mười năm trước, trong giang hồ đã từng xuất hiện qua một người mặc áo đen, một thanh kiếm, một tấm mặt nạ da người trắng bệch, lộ ra một cặp mắt sắc bén, còn muốn dễ sợ hơn là thanh kiếm của y.

Nhưng thật ra, chân chính đáng sợ nhất vẫn là thanh kiếm trên tay y.

... Một thanh kiếm giết người, tùy thời tùy lúc đều có thể giết người trong chớp mắt.

Càng đáng sợ hơn chút nữa là...

Người này ai y cũng giết, chỉ cần là người, y sẽ giết.

Cái chỗ đáng sợ nhất là... chỉ cần là người y muốn giết, người đó xem như đã là người chết rồi.

Đã từng có người hỏi y:

—Chỉ cần có người chịu trả giá cao, ai ông cũng giết, thậm chí bao quát luôn cả bạn bè thân nhất của ông trong đó, điều này có đúng không ?

—Đúng vậy.

Người này nói:

—Chỉ tiếc là tôi không có bạn bè gì để giết.

Y nói:

—Bởi vì tôi vốn không có bạn bè.

Có người đã thấy y xuất thủ, hình dung ra kiếm pháp của y.

Tư thế vung kiếm của y rất đặc biệt, từ khuỷu tay trở lên không thấy có cử động, chỉ dùng sức của cổ tay đâm kiếm ra.

Có rất nhiều kiếm thuật danh gia đã từng bình luận qua kiếm pháp của y.

Kiếm pháp của y không thể xem là đã tới mức đăng phong tạo cực, nhưng cái lối xuất thủ hung mãnh độc địa của y, không ai có thể bì kịp.

Còn có một số bình luận liên quan đến con người của y.

Cái sở thích của cuộc đời người này là giết người, mục đích sinh tồn của y,

cũng chỉ là để giết người.

—Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng ?

Tô Tô lại nhin không nổi phải la lên:

—Sưu Hồn Kiếm Vô Ảnh, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng.

Cô hỏi:

—Người này thật là kẻ năm xưa nổi danh là đệ nhất khoái kiếm ở Trung Nguyên, giết người không thấy máu, Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng sao ?

—Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa nói:

—Người này chính là y.

—Ông ta còn chưa chết sao ?

—Hình như còn chưa chết.

Hồ Thiết Hoa nói:

—Có hạng người hình như không chết dễ dàng lắm, người muốn y chết mà còn sống được đó, lại không có mấy người.

—Có phải ông ta cũng giống như Sở Lưu Hương, giả chết một thời gian.

—Hình như là vậy.

—Hiện tại, sao ông ta lại sống lại rồi vậy ?

Tô Tô hỏi.

—Dĩ nhiên là vì tôi.

—Ông tìm ra được ông ta sao ?

Tô Tô lại hỏi:

—Ông tìm ông ta ra đây làm gì ?

Hồ Thiết Hoa mỉm cười:

—Trước cầu sát nhân thủ, dẫn tầm Nhất Điểm Hồng (Muốn tìm tay giết người, chỉ cần tìm Nhất Điểm Hồng).

Hồ Thiết Hoa nói:

—Tôi tìm y cho ra, dĩ nhiên là để giết người.

Thái độ của y bỗng biến thành trầm tĩnh lại, một thứ trầm tĩnh chỉ có những

người từng trải mới có được.

—Người ta muốn giết chúng ta, chúng ta cũng phải giết người lại, cô nói chuyện này có phải là hợp công đạo hay không ?

Tô Tô nhìn người này, người chuyên giết người này, bỗng nhiên, cô phát hiện ra người này quả thật có chỗ khác hẳn người khác.

Bởi vì cô đã cảm thấy được cái sát khí trong người y.

... Trên thế giới này có một hạng người giống như một lưỡi dao đã từng giết qua vô số mạng người vậy, chính bản thân họ đã có một thứ sát khí tồn tại đâu đó.

Tô Tô thậm chí còn không dám nhìn người đó nữa. Cho dù người đó nãy giờ vẫn yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, cô cũng không dám nhìn y nữa.

Cô thà đi nhìn hai cái lỗ hổng trên mặt Hồ Thiết Hoa, cũng không biết là cái lỗ hổng đã thấm sâu vào bao nhiêu là đắng cay. Cô hỏi Hồ Thiết Hoa:

—Nhất Điểm Hồng nghĩa là sao ? Toàn thân ông ta từ trên xuống dưới không có lấy một điểm nào là hồng, tại sao người khác lại gọi ông ta là Nhất Điểm Hồng ?

Câu hỏi đó đáng lý ra cô không nên hỏi Hồ Thiết Hoa, đáng lý ra cô phải hỏi chính Nhất Điểm Hồng mới phải.

Thật ra, câu hỏi đó cô cũng chẳng nên hỏi. Trong giang hồ ai ai cũng nên biết tại sao người khác gọi y là Nhất Điểm Hồng.

... Ánh kiếm lóe lên, kẻ địch ngã gục, huyết Thiên Đột trên cổ họng, ứa ra một giọt máu tươi.

Chỉ có một giọt máu.

... Người đó mặt mày nhăn nhó, mồ hôi như hột đậu rướm đầy ra cả mặt, tuy dùng hết tận sức lực, cũng không phát ra được tiếng nào, chỉ có những tiếng ăng ặc trong cổ họng.

Nhất Điểm Hồng, lợi hại cực kỳ, ngay cả giết người cũng không chịu phí thêm một chút sức lực dư thừa, chỉ cần đâm trúng chỗ yếu hại, vừa đúng để giết được người, thanh kiếm không hề chịu nhích thêm vào nửa phân.

Hồ Thiết Hoa nói cho Tô Tô biết:

—Cái tên Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng từ đó mà ra đấy.

Một tay sát thủ như Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, cuộc đời của y rốt cuộc ra làm sao ?

Cả đời y, phải dùng cách gì để sống cho qua ngày tháng ?

Tô Tô bỗng cảm thấy kích động vô cùng, cô bỗng dưng muốn xông lại ôm choàng lấy người đó, cùng người đó hòa chung thành một thể.

Cô bỗng cảm thấy cô có thể thậm chí vì y mà chết.

... Đấy có phải là vì chính cô cũng là một người chuyên giết người ?

Trong tâm mục của người đàn bà, kẻ xấu thông thường đều có chút gì khả ái hơn kẻ tốt.

Lúc này cũng đã uống rượu nhiều lắm rồi.

Nói chuyện, dĩ nhiên là phải uống rượu, nghe người ta nói chuyện, dĩ nhiên cũng phải uống rượu.

... Đối với một số người, không uống rượu họ sẽ chết mất.

Tô Tô bỗng phát hiện ra, mình cũng đang bắt đầu uống rượu.

Cô đang uống một thứ rượu thật kỳ lạ, màu rượu giống hệt như màu máu, không những vậy còn rất mát lạnh.

Cô chưa từng uống qua thứ rượu này bao giờ, nhưng cô biết thứ rượu này là thứ rượu gì.

Trong giang hồ ai ai cũng đều biết rượu Sở Hương Soái thích nhất là thứ rượu bồ đào ở Ba Tư đem ngâm nước đá, đựng trong một cái ly trong suốt còn hơn cả thủy tinh.

... Đây không phải là hiện tại mới bắt đầu có, đây là cổ phong.

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Túy ngọa sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi

Tô Tô cũng cảm thấy có một thứ bí ẩn ai không sao nói được... một thứ bí ẩn ai không biết làm gì được hơn.

... Sinh mệnh vốn là chuyện không biết làm gì được hơn, sinh ra không ở nơi mình, chết cũng không thể do mình.

Tiếp theo đó là ý kiến của Kim lão thái thái:

—Ta cũng là bạn của Sở Lưu Hương, nhưng trước giờ ta chưa hề nghĩ đến chuyện báo thù cho y.

Bà ta nói:

—Điểm này ta không đồng ý kiến với Hồ Thiết Hoa. Bởi vì ta vốn không tin rằng Sở Lưu Hương sẽ chết được.

—Bà ta nói bà ta biết xem tướng.

Hồ Thiết Hoa nói:

—Bà ta nhìn ra được Sở Lưu Hương nhất định không có cái tướng chết yểu.

—Ta nói chuyện xem tướng, không phải là mê tín đâu.

Lão thái thái nói:

—Nhưng ta đã xem rất nhiều người rồi.

Bà ta giải thích:

—Ta tin rằng mỗi người đều có một thứ «cách cuộc», cũng như nói là, một thứ khí chất, một thứ khí thế, một thứ tính cách, một thứ trí tuệ, đấy là thứ trời sinh ra, cũng là thứ được bồi dưỡng sau này.

Kim lão thái thái nói:

—Một người có «cách cuộc» cao, cho dù vận khí có tốt đến đâu, tối đa cũng chỉ bắt quá thêm được chút màu mỡ thế thôi.

Đây không phải là một cách so sánh hay ho lắm, người kiếm chút màu mỡ đó, có lúc cũng kiếm được cả vàng, chỉ bắt quá điều đó cũng hiếm thôi. Một người như Kim lão thái, nói chuyện dĩ nhiên không thể là những thứ đặc biệt ra ngoài thường lệ, bởi vì những chuyện đó đối với bà ta vốn không có ý nghĩa gì cả.

—Trừ ta ra, ta tin rằng trên thế giới này còn có một người khác cũng nghĩ như vậy.

Kim lão thái thái nói:

—Người này cũng nghĩ rằng Sở Hương Soái không thể nào chết đi dễ dàng như vậy được.

—Người này chính là kẻ đầu não của cái tổ chức đang mưu mô giết Sở Lưu Hương ?

—Đúng vậy.

—Tại sao y lại không tin Hương Soái đã chết ?

—Bởi vì y nhất định là kẻ thù lớn nhất trong đời của Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

—Một kẻ thù rất thông minh rất hiểu biết y, nhất định là còn hiểu rõ hơn bạn bè của y, nếu không y đã chết chắc rồi.

—Tại sao ?

Kim lão thái thái nâng ly nhấp một cái, khước miệng lộ một nụ cười thật thần bí, nhưng ánh mắt lại đượm vẻ trầm tư.

Đây là một vấn đề thật phức tạp, bà ta nhất định phải chọn một câu nói thích hợp để giải thích.

... Một kẻ thù hiểu rõ y, tại sao lại nhất định phải hiểu rõ hơn cả bạn bè y ?

Câu trả lời của Kim lão thái thái tuy rất có đạo lý, nhưng cũng tràn đầy bi thương, một nỗi bi thương của cái không thể nào làm gì được hơn.

... Một thứ bi thương và buông thả đối với cuộc đời.

—Bởi vì một người muốn hại bạn của mình thì rất dễ dàng, nhưng muốn hại kẻ thù lại không dễ tí nào.

Bà ta nói:

—Vì vậy y phải nhất định đợi cho đến lúc y hiểu kẻ địch mình tới cực cùng rồi mới bắt đầu hại họ.

Bà ta lại nói:

—Một người hại mình được dễ dàng nhất, là những người hiểu mình nhiều nhất, những người đó thông thường đều là bạn thân cận nhất của mình.

Chuyện đó nó bi thương làm sao, đau khổ làm sao, nhưng nếu như mình không có bạn bè nhỉ ?

Tôi nhớ đã từng hỏi hoặc được hỏi qua câu này, câu trả lời rất là đơn giản:

—Không có bạn bè, chết cũng xong.

—Người này là ai ?

Tô Tô hỏi:

—Ý tôi muốn hỏi là, người đầu não của tổ chức này là ai ?

—Không ai biết được y là ai !

Kim lão thái thái nói:

—Chúng ta tối đa cũng chỉ bắt quá đặt cho y một cái tên.

... Trong cái vụ án bọn họ đang tra xét, cái nhân vật thần bí này được đặt

cho một danh hiệu là «Lan Hoa» ?

Tô Tô ắt hẳn đang cảm thấy vô cùng kinh hãi, bởi vì cô lại bắt đầu uống rượu, uống hết ly rượu mới hỏi:

—Các vị đối với người này đã biết được bao nhiêu ?

—Không bao nhiêu cả.

Kim lão thái thái nói:

—Chúng ta chỉ biết được y là một người thâm trầm tinh cán, có một thù hận gì đó không thể hòa giải được với Sở Lưu Hương.

Bà ta lại thở ra:

—Trong tình cảnh này, chúng ta đối với người đó có thể nói là không biết chút gì cả.

—Nhưng các vị gọi y là Lan Hoa ?

—Đúng vậy.

—Tại sao các vị gọi y là Lan Hoa ?

Tô Tô vội vã hỏi tới:

—Người này có liên quan gì tới hoa lan ?

Kim lão thái thái đã bắt đầu ngồi uống rượu, hiện tại bà ta lại dùng một tư thế thật ưu nhã, không những vậy còn rất thoải mái, uống thêm một ly nữa.

... Cái vị lão thái thái này, lúc còn trẻ nhất định là một mỹ nhân, không những vậy, còn rất có giáo dục.

Làm người ta kinh ngạc là, cái vị lão thái thái vừa ưu nhã vừa lễ độ đó, lại không trả lời một câu hỏi mà bình thời bà ta sẽ nhất định trả lời.

... Trong tình cảnh đó, từ chối không trả lời câu hỏi của người khác là một chuyện vô lễ tới mức nào, trừ phi người đang hỏi câu đó, hỏi một cách rất vô lễ.

Tô Tô hỏi câu hỏi đó, ai ai cũng muốn hỏi, Kim lão thái thái chỉ nói:

—Trong tình cảnh đó, chúng ta chỉ có thể xác định được, cái vị Lan Hoa tiên sinh này hiểu rõ Hương Soái, còn sâu xa hơn bạn bè của y rất nhiều.

—Bởi vì một người hiểu kẻ thù của mình, nhất định còn rõ ràng hơn là hiểu bạn bè mình nhiều.

—Đúng vậy.

Tiếng thở than của Kim lão thái thái còn ôn nhu hơn cả tảng mây mùa xuân trên đỉnh núi xa xa, trên đời này có rất nhiều chuyện cũng giống vậy, không những chúng ta cần phải hiểu, chúng ta còn phải chịu đựng nữa.

Bà ta nhẹ nhàng nói cho Tô Tô biết:

—Nhất là đàn bà, cái hiểu biết và ôn nhu của đàn bà, đối đàn ông mà nói, có lúc còn hữu hiệu hơn cả một lưỡi gươm bén.

Tô Tô bỗng dưng thấy cảm động vô cùng.

Đây vốn là những lời của một bà tổ mẫu nói chuyện với con cháu những lúc ăn cơm xong, hiện tại cái vị lão thái thái này lại nói cho cô nghe.

... Một cô bé mồ côi thân thế phiêu bạt, nghe những lời đó không biết trong lòng đang có cảm giác gì ?

Kim lão thái thái lại nói:

—Một người nếu hiểu rõ Sở Hương Soái đến mức độ phi thường sâu xa như vậy, chắc chắn y sẽ không tin rằng Sở Hương Soái đã chết dễ dàng như vậy.

—Cho dù người trong giang hồ, ai ai cũng đều xác định là Hương Soái đã chết, y cũng sẽ không tin.

—Đúng vậy.

Kim lão thái thái nói:

—Trừ phi y chính mắt mình trông thấy thi thể của Sở Hương Soái.

Trong giang hồ cho đến giờ còn chưa ai thấy qua thi thể của Sở Hương Soái.

—Vì vậy y nhất định phải chứng thực xem Sở Hương Soái rốt cuộc đã chết hay chưa.

Kim lão thái thái nói:

—Nếu không y sống ngủ cũng không yên, chết cũng không cam lòng.

—Y phải làm sao mới chứng thực được nhỉ ?

—Cái điểm đó chúng ta cũng đã nghĩ rất lâu rồi, ta tin rằng trí tuệ của chúng ta cũng không hơn kém gì y nhiều lắm.

Kim lão thái thái nói:

—Chúng ta cũng ước đoán ra một kế hoạch, để chứng thực xem Hương Soái chết sống ra sao.

Bà ta nói:

—Chúng ta tin rằng, chỉ dùng phương pháp này, mới chứng thực được Hương Soái chết sống ra sao.

—Phương pháp gì ?

—Cái phương pháp này tuy rất phức tạp, nhưng chỉ cần dùng hai chữ là có thể nói rõ ra được.

—Hai chữ gì ?

—Tình cảm.

... Tình cảm, trong tất cả hành vi của loài người, còn có gì trọng yếu hơn được hai chữ tình cảm ? Tình cảm có lúc vô cùng ôn hòa, có lúc lại bén nhọn như lưỡi dao, phút nào giây nào cũng đều có thể không hình không bóng, làm cho người ta đau lòng như cắt được, chỉ hận tại sao mình còn chưa chết đi cho rồi.

—Cái vị Lan Hoa tiên sinh này, nếu y đã hiểu rõ Sở Lưu Hương lắm, dĩ nhiên y cũng sẽ hiểu được Sở Lưu Hương là người rất nặng tình cảm, cho dù y đã quyết định không còn hỏi han gì đến chuyện ân oán giang hồ, nhưng nếu y nghe có người mà y nhất định không thể nào để cho chết được, lọt vào trong một nguy hiểm chắc chết không nghi ngờ gì cả, y nhất định sẽ trở lại.

Kim lão thái thái nói:

—Nếu y còn chưa chết, y sẽ nhất định trở lại, nếu y còn chưa xuất hiện, thì có thể xác định được là y đã chết.

Kim lão thái thái hỏi Tô Tô:

—Muốn chứng minh Hương Soái sống chết ra sao, có phải đó là cách tốt nhất không ?

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

—Đúng vậy.

Kim lão thái thái thở ra:

—Ta tin là người đã biết người đó là ai.

Tô Tô chỉ còn nước thừa nhận:

—Đúng vậy.

Hồ Thiết Hoa xen vào:

—Ba người có phải là bảo đảm hơn một người lắm không ?

—Đúng vậy.

—Vì vậy bọn họ bèn tìm cho được ba người, ba người trong tâm mục của lão Xú Trùng nhất định không thể chết được.

Hồ Thiết Hoa nhìn nhìn Tô Tô:

—Trong ba người đó, có một người là cô.

Tô Tô không nói gì.

Kim lão thái thái lại thở ra:

—Vì vậy mà lúc này Hương Soái mới nói là, chưa chết được, một phần cũng là vì cô.

Tô Tô lại ngẩng đầu lên uống cạn hết ly rượu.

Không ai biết được lúc này trong lòng cô đang cảm thấy gì, nhưng mỗi người ai cũng biết, cô cũng là một con người, ít nhiều cũng có chút nhân tính.

... Người trong giang hồ, thân không thuộc vào mình, tình và thù không bỏ được, ân và oán thì vô cùng.

Nếu bạn đã chán cái sinh hoạt như vậy, thì chỉ có chết mới chấm dứt được nó thôi.

Chỉ tiếc là có những người, ngay cả chết cũng chết không được.

... Bi kịch của kẻ giang hồ, không lẽ là do chính bọn họ tìm lấy cho mình ?

... Thiếu nữ luyến xuân, oán phụ luyến thu, nhưng cái thứ bi ai không thể làm gì được, chân chính đi sâu vào cốt tủy đó, tiếc là chỉ có một người đàn ông chân chính mới hiểu nổi.

Đấy có phải là một chuyện vô cùng kỳ quái không ?

Không phải.

Không chịu áp bức, không được oán hờn, không chịu cúi đầu, không than vãn thương tâm, không hề nhượng bộ.

Những hạng người đó gặp phải những chuyện không làm gì được, không phải là nhiều hơn người khác một chút sao ?

... Vinh quang và kiêu ngạo là đi tìm phiền phức...

—Lan Hoa tiên sinh đoán rằng, chỉ cần ba người các cô có cái nguy cơ ắt phải chết, Hương Soái sẽ phải sống lại.

Kim lão thái thái nói:

—Nhưng nếu Hương Soái đã thoái ẩn rồi, làm sao còn biết được cái tin đó ?

Bà ta tự mình trả lời:

—Dĩ nhiên y nhất định phải làm cho chuyện này biến thành ra một biến cố lớn oanh động trong giang hồ.

—Dĩ nhiên y cũng biết, cỡ hạng người như lão Xú Trùng, tuy đã thoái ẩn rồi, nhưng tai mắt linh mẫn còn hơn cả thỏ.

... Cái điểm đó và kế hoạch của chiến dịch Thiêu Thân hoàn toàn phù hợp với nhau.

—Thứ hai, muốn hoàn thành cái kế hoạch này, nhất định phải để cho Hương Soái biết được, các người sẽ chắc chắn là chết không nghi ngờ gì được, trừ y ra, thiên hạ không còn ai có thể cứu được các người.

—Cái điểm đó rất khó mà làm được.

Hồ Thiết Hoa nói:

—Lão Xú Trùng trước giờ còn tinh hơn quỳ.

... Vì vậy cái vị Lan Hoa tiên sinh này nhất định phải tiêu diệt hết chủ lực bên mình Mộ Dung công tử trước, đặt y vào chỗ tất bại.

... Đánh nhau sống chết, bại có nghĩa là chết.

—Chúng ta đã suy nghĩ kỹ, cái trở lực lớn nhất trong kế hoạch này là Liễu Thu Minh tiên sinh.

Kim lão thái thái nói:

—Liễu tiên sinh mà không chết, Mộ Dung công tử không thể nào ở trong đất chết được.

—Vì vậy y không chết không được.

—Chỉ bất quá trong giang hồ ai ai cũng biết, muốn đặt Liễu tiên sinh vào đất chết, cũng không dễ dàng gì so với Sở Lưu Hương.

Kim lão thái thái nói:

—Vì vậy chúng ta tin rằng y ắt phải có kỳ binh.

—Cái nhánh kỳ binh này ở đâu? Người nào có thể giết được y trong tích tắc?

—... Muốn giết y, phải giết trong một khoảng tích tắc, bởi vì cơ hội giết được y, nhất định chỉ bất quá là một chuyện tích tắc, vụt qua là biến mất, không bao giờ trở lại.

... Hạng người đó tuy không nhiều, nhưng trên đời này quả thật có hạng

người đó tồn tại.

—Chúng ta không ai có thể nghĩ ra được người đó là ai, vì vậy chúng ta cũng ước đoán một kế hoạch.

Kế hoạch của bọn họ chỉ có một chữ.

... Chờ.

Một chiến tranh lâu dài, không những phải cần khảo nghiệm dũng khí và trí tuệ, còn phải khảo nghiệm kiên nhẫn, cái cuối cùng thậm chí còn trọng yếu hơn.

Cái câu giáo huấn đó chúng ta không thể không nhớ rõ trong lòng.

—Vì vậy mà chúng ta bèn chọn nơi này, ở đây ngồi đợi.

Kim lão thái thái mỉm cười:

—Hiện tại ta mới biết ra, bọn người chúng ta đây đúng là một lũ hồ ly thật.

Bà ta cười hình như chẳng còn thấy mắt mũi đâu, bởi vì bọn họ rốt cuộc đã đợi được tới cái chuyện mà bọn họ muốn thấy.

Bọn họ rốt cuộc đã thấy được cái nhánh kỳ binh đó ở đâu.

Kim lão thái thái lấy cặp mắt cười tít lại thành hai sợi chỉ, nhìn nhìn Tô Tô:

—Cho mãi đến lúc này, chúng ta mới hiểu được tận cùng cái kế hoạch của Lan Hoa tiên sinh ra làm sao.

Bà ta nói:

—Y lợi dụng ba người các cô làm con mồi, lại câu con cá lớn là Hương Soái, bởi vì y tính đúng là nếu Hương Soái còn chưa chết, y nhất định sẽ lại cứu các cô, dù có biết rõ các cô là người sẽ lấy mạng của y, y cũng vẫn cứ lại cứu các cô.

Hồ Thiết Hoa thở ra:

—Cái lão Xú Trùng là một kẻ thông minh như vậy, có lúc lại cứ thích làm chuyện ngu ngốc.

—Cái điểm trọng yếu nhất trong kế hoạch, dĩ nhiên là phải làm cách nào để giết được Sở Lưu Hương. Chỉ cần y đã xuất hiện rồi, y sẽ phải chết.

Một cú đánh phải trúng, trúng là phải chết, bởi vì tuyệt đối không có cơ hội thứ hai.

—Cú đánh đó dĩ nhiên phải trải qua trăm lần ngàn lần trừ hoạch kế toán, nhất định không thể có một chút sai lầm.

—Trừ phi người xuất thủ là người Hương Soái tuyệt đối không bao giờ đề

phòng.

Kim lão thái thái nói:

—Về phương diện đó, Mộ Dung công tử và Tụ Tụ dĩ nhiên là người quá thích hợp.

Bà ta nói:

—Hương Soái lại cứu bọn họ, bọn họ giết Hương Soái, dù có nói cho người nào biết, cũng chẳng có ai tin, mọi người chỉ biết là Hương Soái đã chết từ lâu rồi.

Tô Tô hoàn toàn đã bị chấn động.

Cái kế hoạch vốn không có chỗ nào đả kích được, đến tay những người này, lập tức biến thành không chịu nổi một cái đấm.

Thật tình cô không thể tin được đây là sự thực.

Một hồi thật lâu, cô mới mở miệng ra:

—Các người đã khám phá ra kế hoạch này rồi, tại sao không trực tiếp lại phá vỡ nó đi ?

—Chúng ta không dám khinh cử vọng động.

—Tại sao ?

—Bởi vì các người, cô, Mộ Dung công tử, và Tụ Tụ.

—Tôi không hiểu.

—Nếu kế hoạch bị phá vỡ, ba người các cô sẽ không còn giá trị gì để lợi dụng được nữa, Lan Hoa tiên sinh sẽ tùy thời tùy lúc giết sạch các người để tiết cơn giận dữ.

Kim lão thái thái nói:

—Vì vậy Hương Soái nhất định chúng ta có làm gì, cũng phải trước hết khảo lự kỹ càng xem các cô có an toàn hay không.

Bà ta nói:

—Bất cứ trong hoàn cảnh nào, đều không thể để các cô bị chết dưới tay người ta, cho dù đã biết các cô là mối nhử cũng vậy.

Tô Tô ngẩng đầu lên, bèn thấy người mặc áo xanh trầm tĩnh đó, bất kỳ ai nhìn vào người đó, đều không khỏi nghĩ đến cuộc đời bao nhiêu là sắc thái của y,... bạn bè của y, tình nhân của y, kẻ thù của y, y mạo hiểm ra sao, y phong lưu đa tình thế nào, y gian nan tranh đấu trăm trận làm sao, mỗi thứ đều không phải

là chuyện bình phàm.

Người này rốt cuộc là một người như thế nào ?

Sinh mệnh y tại sao lại phong phú hơn đa số người từ xưa đến giờ nhiều thế ?

Ông trời tại sao lại đặc biệt luyện cố đến y ?

Nghĩ đến cuộc đời của người này, rồi lại nghĩ đến những người sinh ra hình như đã phải chịu những thứ bất hạnh, rồi lại nghĩ đến Mộ Dung công tử, rồi lại nghĩ đến chính mình, Tô Tô bỗng dưng cảm thấy vô cùng tức giận.

... Một người may mắn như vậy, mà còn muốn đi giả chết ?

Tô Tô bỗng lớn tiếng nói:

—Bất kể ra sao, các người làm chuyện này như vậy là sai rồi.

—Sai chỗ nào ?

—Các người không nên để cho Liễu tiên sinh bị chết.

Tô Tô nói:

—Ông ta cũng là người, cũng là bạn bè các người, các người đã biết ông ta là mục tiêu của một chuyện hy sinh, tại sao còn để ông ta bị tôi giết đi ?

Cô hần học nói:

—Tôi tin là các người cũng không thể nào không thừa nhận là, nếu các người muốn cứu ông ta, nhất định sẽ có cơ hội, nhưng các người chẳng muốn ngay cả thử tới một lần.

Kim lão thái thái cười hì hì:

—Cô thật là một đứa bé kỳ quái.

Bà ta nói:

—Chính cô đã giết y, lại đi oán trách chúng ta.

—Tôi chỉ hỏi bà, tôi nói vậy là có lý hay không ?

—Có lý, dĩ nhiên là có lý.

Kim lão thái thái nói:

—Chỉ bất quá ta cũng có vài câu muốn hỏi cô.

—Bà hỏi đi.

—Tại sao Liễu tiên sinh lại chọn đúng vào cô để đi tập kích chung với y ? Tại sao đem cô lại nơi này trước ? Tại sao còn đi chế tạo ra cơ hội cho cô làm

loạn tâm thần của y ?

Tô Tô lại bị chấn động tâm thần.

... Không lẽ chuyện này cũng là chuyện gạt gẫm ? Không lẽ Liễu Minh Thu cũng là một bộ phận trong kế hoạch của bọn họ ?

Không lẽ cái chết của Liễu Minh Thu chỉ bất quá là giả trang thế thôi ?

Tô Tô sống người ra.

Cô nhìn bọn họ thật kinh ngạc... Những người này rốt cuộc là hạng người như thế nào ? Trên thế giới này không lẽ không ai có thể gạt được bọn họ, đánh bại được bọn họ sao ?

Kim lão thái thái hình như đã thấy chút ít chuyện người khác không thấy:

—Lúc này ta đã nói rồi, ngay cả chính ta cũng bắt đầu cảm thấy không hài lòng lắm với bọn chúng ta.

—Tại sao ?

Hồ Thiết Hoa hỏi.

—Bởi vì chúng ta quả thật quá tinh ranh.

Kim lão thái thái thở ra một hơi:

—Có lúc thậm chí ta còn hy vọng bị người ta gạt gẫm cho một vài lần !

Hồ Thiết Hoa bật cười !

Nếu thế gian này có người nào gạt được cái vị lão thái thái này, người đó sẽ là một người như thế nào bây giờ ?

... Nhất định một người không phải là người, nhất định là còn lạnh hơn hồ ly, còn tinh hơn quỷ.

Hồ Thiết Hoa không những cười, mà còn cười lớn.

Kim lão thái thái cũng cười với y, thật ra, cái vị thái thái này hình như lúc nào cũng đều cười rồi.

Cái người mặc áo xanh lại sờ vào cái mũi của y, ngay cả cái mũi hình như cũng có vẻ đang cười.

Ngay cả Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, ánh mắt cũng đầy một nụ cười.

Chỉ có Tô Tô là cười không nổi.

Những người này sao họ cười khả ái làm sao, thân thiết làm sao, nhưng con

người của bọn họ sao mà đáng sợ quá chừng.

Bén nhọn như thế, tinh minh như thế, thần dũng như thế, đáng sợ như thế.

Nhất là lúc bọn họ tập hợp lại vào một chỗ.

... Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng mãnh liệt và lãnh bạo, Kim lão thái thái kinh nghiệm và trí tuệ, Hồ Thiết Hoa đại trí nhược ngu, còn thêm Sở Lưu Hương đại đảm mà bao dung.

Đây là một thứ lực lượng như thế nào, nếu đem lực lượng đó đi đối phó vào một người, còn ai không bại cho được ?

Không chừng chỉ có «Lan Hoa» là ngoại lệ.

Bởi vì cho đến bây giờ, còn chưa ai biết được Lan Hoa là ai ? Ngay cả Tô Tô cũng không biết.

—Tiếc là bọn hồ ly chúng ta còn có chuyện không thể làm được tới nơi.

Kim lão thái thái nói:

—Cho đến bây giờ, chúng ta đối với cái vị Lan Hoa tiên sinh này vẫn còn chưa biết gì cả, thậm chí ngay cả y là đàn ông hay đàn bà cũng còn không biết.

... Họ tên, tuổi tác, trai gái, thân phận, võ công, hoàn toàn không hề hay biết.

Ở giữa chiến trường đánh nhau, phải tri kỷ tri bỉ, mới có thể bách chiến bách thắng được. Nhưng bọn họ cả đám đang nghênh chiến mà lại không biết gì cả, nếu không phải là đang tìm đường chết, thì là quá tự cao tự đắc.

Tự cao tự đắc, chính là tự tìm đường chết, bọn họ có là một đám người như vậy không nhỉ ?

Không rồi ! Nhất định là không rồi. Không phải bọn họ tự phụ, mà là họ có lòng tin vào chính mình.

Kim lão thái thái cười tít mắt lại nói:

—Chúng ta chỉ biết một điều.

Bà ta nói:

—Chúng ta sẽ lòi y ra, bất kể y là hạng người thế nào, chúng ta đều có thể lòi y ra đây.

—Hiện tại thì sao ?

Tô Tô nhin không được phải hỏi:

—Hiện tại các người chuẩn bị làm gì ?

Sở Lưu Hương chậm chậm bước lại:

—Hiện tại chuyện duy nhất phải làm, vẫn là cái chuyện đó.

Y nói:

—Đi cứu Mộ Dung và Tụ Tụ.

—Trong tình cảnh này, ông còn muốn đi cứu bọn họ nữa sao ?

—Đúng vậy.

Nguyên tắc của Sở Lưu Hương không bao giờ có thể cải biến.

Tô Tô cũng tin vậy.

Cô tin là chuyện bọn họ muốn làm sẽ được làm tới nơi, nhưng cô nghĩ không ra làm cách nào bọn họ làm được.

Mộ Dung công tử và Tụ Tụ sống chết ra sao, quan hệ tựa hồ không còn là chuyện sống chết của hai người, mà là một thứ đạo nghĩa, một lời hứa chết sống với nhau.

Tô Tô nhìn vào gương mặt kiên nghị của Sở Lưu Hương, trong lòng cô đang cảm thấy là một câu nói:

—Sở Lưu Hương rốt cuộc vẫn là Sở Lưu Hương.

Nguyên tắc của Sở Lưu Hương dĩ nhiên là không cải biến, dù có gian nan hiểm ác cách mấy cũng không thể ngăn trở được ý niệm trong lòng của y, cho dù có xông vào lửa, nhảy vào nước sôi, chỉ cần y đã quyết định là đi, bước chân của y sẽ không có tí gì là ngại ngùng.

Hướng gì hiện tại, bao nhiêu là tình huống, tựa hồ đều không còn giấu diếm vào đâu, mọi thứ đều nằm trong tay của những người ở đây, bọn họ có thể ung dung khắc địch chiến thắng.

Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng, Hồ Thiết Hoa, Kim lão thái thái, thêm vào Sở Hương Soái cơ trí năng lực mưu chước đệ nhất đẳng, bọn họ có thể phát huy sở trường của mỗi người, đi hoàn thành nhiệm vụ cứu người.

Chờ đợi, không phải chỉ là cách đối phó của bọn họ thôi, còn là kế hoạch của bọn họ. Chờ đợi, không những cho bọn họ cơ hội nhìn rõ mỗi nhử ra sao, còn trọng yếu hơn là, bọn họ không chừng có thể lợi dụng lúc chờ đợi, để tạo ra một bố trí cực kỳ nghiêm ngặt.

Tô Tô bỗng có một ý nghĩ kỳ quái. Sở Lưu Hương và cả đám người đó, không chừng không chỉ muốn đi cứu Mộ Dung công tử và Tụ Tụ thôi, bọn họ có

thể còn đi ăn trộm. Từ trong tay tử thần, ăn trộm đi hai mạng người.

Tuy cô không biết bọn họ sẽ động thủ bằng cách nào, nhưng tựa hồ rất tin tưởng vào chuyện, bọn họ sẽ không cưỡng đoạt tranh giành, mà là đem cái trận đấu này biến thành một cách xử lý thật là nghệ thuật.

Tô Tô nhấp một miếng rượu, trong lòng cô đang bị chấn động đến cực độ, tuy là người giang hồ, đã từng nghe qua tấm lòng can đảm hành động nghĩa hiệp của Sở Lưu Hương, nhưng những thứ truyền miệng đó, cổ sự đó đều không dính dáng gì đến cô.

Nhưng lần này không phải vậy nữa.

Lần này, Sở Lưu Hương và bạn bè của y đi cứu những người, không những liên quan đến cô, mà cơ hồ còn có thể xem là một nhân vật chính trong đó. Tuy cô rất hiểu, Lan Hoa tiên sinh an bài những chuyện này, chỉ là muốn chứng thực một kết quả, ba người bọn họ chỉ là một cái mồi nhử trong cái quá trình của cái kế hoạch kinh hồn này, nhưng cô nhất định không hề hối hận, thậm chí bởi vì cô được diễn một chân trong cái kế hoạch, cô đã cảm thấy có chút gì là thỏa mãn rồi.

Nếu nói trong đầu cô có gì tức giận, thì đó là vì, tuy cô đóng được một vai trong đó, trước sau cô đều không hề biết cái vở tuồng đó sẽ được đóng ra sao, kết cuộc sẽ ra thế nào.

—Các người nói thử xem, cái chết của Liễu Minh Thu, có phải là một thứ nguy trang gì khác ? Một cái bẫy giương ra vì một mục đích gì đó ?

Hiển nhiên vì Tô Tô không cách nào hiểu được toàn cuộc tình huống ra sao, vì vậy cô cảm thấy rất tức bực.

—Không ai có thể trả lời được câu hỏi của cô.

Kim lão thái thái nói:

—Bởi vì Liễu Minh Thu đã chết rồi. Mà người chết thì không nói được.

Dĩ nhiên, người chết sẽ không nói chuyện được, câu trả lời đó, cũng như chẳng trả lời gì cả. Cái chết của Liễu Minh Thu, cho dù có âm mưu gì đó, đều sẽ không bị tiết lộ ra bây giờ, bởi vì một trường đấu trí đấu lực đang bắt đầu xảy ra, hai bên đã giương cung tháp tiễn, mỗi người giữ lấy một bí mật, vô số những bí mật không ai có cách gì hiểu cho thấu.

Những con bài chưa lật đó, có lúc sẽ là những cú sát thủ, đợi đến lúc cuối cùng, chân tướng lộ ra, thì cũng chính là lúc quyết định ăn thua, sống chết.

---- oOo ----